

Mgr. Robert Cholenský, Ph.D.

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423

E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p – Advokát je plátcem DPH

Obvodní soud pro Prahu 1

Ovocný trh 587/14
112 94 Praha 1

Sp. zn.: **5 T 61/2010**

Obžalovaní: **Patrik Vondrák**, nar. XXX
XXX
XXX

Obhájce: Mgr. Robert Cholenský, Ph.D., advokát
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

et alii

Vyjádření

obžalovaného k odůvodnění odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 19. 4. 2013, č. j. 1 ZT 285/2009-1129,

ve smyslu ustanovení § 251 odst. 3 trestního řádu (dále jen „**TrŘ**“)

Elektronicky
Bez příloh

I.

[1] Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 5 T 61/2010 (dále jen **„napadený rozsudek“**), byli obžalovaní zproštěni obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1, jež je vinila z trestného činu podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona (dále též **„TrZ/1961“**), kterého se měli dopustit několika dílčími skutky, v obžalobě i v napadeném rozsudku označenými I až IV.

[2] Proti napadenému rozsudku podala státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ústně do protokolu odvolání, jež na rubru tohoto podání označeným podáním odůvodnila (dále jen **„odvolatelka“** a **„odvolání“**). K odvolání pokládá obžalovaný Patrik Vondrák (dále též **„obžalovaný“**) za účelné předložit soudu následující vyjádření.

II.

[3] Odvolatelka v převážné části svého odvolání polemizuje s napadeným rozsudkem po skutkové stránce, na dvou místech tvrdí, že soud I. stupně měl *„věcně zhodnotit provedené důkazy, svědčící jak ve prospěch, tak zejména v neprospěch obžalovaných“*. Obžalovaného poněkud překvapuje, že se odvolatelka takto otevřeně hlásí k aktivistickému pojetí činnosti orgánů činných v trestním řízení, jaké bylo praktikováno naposledy v 50. letech minulého století, zjevně pominuvši ustanovení § 2 odst. 5 TrŘ postulující kontradiktorní charakter hlavního líčení a neutralitu soudu vůči stranám a nepokrytě požadujíc, aby soud přihlížel zejména k důkazům v neprospěch obžalovaných.

[4] Takovému požadavku odvolatelky však soud vyhovět nemůže, a jakkoli je její frustrace nad dosavadním průběhem a výsledkem řízení, pro odvolatelku bezpochyby značně prestižního, pochopitelná, je nutno ocenit, že soud I. stupně se k aktivistickému pojetí své činnosti nepřiklonil a jak k hodnocení důkazů, tak k právnímu posouzení věci přistoupil neutrálně a objektivně.

[5] Protože obžalovaní byli napadeným rozsudkem zproštěni obžaloby podle ustanovení § 226 písm. b) TrŘ, tedy proto, že žalovaný skutek není trestným činem, bylo by na místě argumentovat primárně právně a vyložit, v čem se toto soudem I. stupně provedené posouzení věci odvolatelce jeví jako chybné. Takových argumentů je však v celém osmnáctistránkovém odvolání poskrovnu, resp. ve vztahu k některých dílčím skutkům scházejí zcela.

[6] Obžalovaný za této situace pokládá za neúčelné pouštět se do skutkové polemiky s odvoláním, neboť má-li obvodní soud za to, že v obžalobě popsané skutky nejsou trestným činem, nemohl by ani plný úspěch odvolatelky, pokud jde o její tvrzení skutková, změnit ničeho na závěru o nedůvodnosti obžaloby. Jádrem sporu mezi stranami trestního řízení je tedy otázka, zda v žalobním návrhu popsané skutky mohou po formální i materiální stránce naplnit skutkovou podstatu trestného činu podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) TrZ/1961, a k této

otázce proto obžalovaný své vyjádření zaměří, omezuje skutkovou polemiku s odvoláním na několik poznámek víceméně marginální povahy.

III.

[7] Sub I obžaloby je obžalovaný viněn z toho, že společně s dalšími spoluobžalovanými a s dalšími, neztotožněnými osobami dne 4. 12. 2008 vylepoval na různých místech v Praze propagační samolepky hnutí *Národní odpor*, resp. samolepky s nápisem „*Svobodně – Národně – Sociálně / Odpor.org / Odpor! Odpor! Odpor!*“.

[8] Obvodní soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že „*v rámci demokratického systému je nutno respektovat práva a svobody všech osob bez rozdílu vyznání, názorového, myšlenkového či politického vyznání. Je nutno respektovat názor člověka i tehdy, je-li názor respektujícího odlišný.*“ Dále soud vyslovil pochybnost o účinnosti tímto způsobem dosažitelné propagace, čímž *implicitně* zpochybnil možnost naplnění příslušné skutkové podstaty po materiální stránce.

[9] Odvolatelka namítá neúplnost provedení dokazování a požaduje, aby soud provedl, *inter alia*, důkaz výslechem policistů, kteří skupinu osob domněle vylepujících inkriminované samolepky sledovali. K tomu obžalovanému nezbyvá než podotknout, že lze jen stěží očekávat, že po více než 4,5 letech od události by si tito policisté mohli vzpomenout na něco, co nezachytili v úředním záznamu, a ani odvolatelka nenaznačuje, co by touto novou, nečekanou skutečností mohlo být. Důkazní návrh proto soud I. stupně správně vyhodnotil jako nedostatečně odůvodněný a jako takový jej z důvodu neúčelnosti zamítl.

[10] Právně se odvolatelka dovolává usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 5 Tdo 79/2006¹, podle názoru odvolatelky „*konstatující, že hnutí Národní odpor je neonacistické hnutí, které, stejně jako jiná podobná hnutí, vyvíjí činnost spočívající mimo jiné ve vydávání periodik a organizaci srazů jeho přívrženců atd.*“ Odvolatelka si toto rozhodnutí patrně spletla s jiným judikátem, protože uvedená citace v rozhodnutí odkazovaném obsažena není; v každém případě se však odvolatelka nedokázala vypořádat s tím, čím soud I. stupně v tomto bodě podložil zprošťující rozsudek, tedy s ústavně garantovanou svobodou projevu a s přesvědčením o nepatrné účinnosti samolepkové propagační kampaně.

[11] I kdyby se obžalovaný vylepování samolepek zúčastnil a i kdyby byly vylepovány ty samolepky, které jsou popsány v obžalobě – což v hlavním líčení prokázáno rozhodně nebylo – nejednalo by se o trestný čin.

IV.

[12] Sub II obžaloby jsou obžalovaní viněni z uspořádání rozpuštěného shromáždění v Jihlavě. Soud I. stupně v napadeném rozsudku resolutně vyloučil eventualitu, že by žalovaný skutek mohl být trestným činem, konstatuje, že z provedení dokazování „*je patrné,*

¹ na http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/4782C27722810872C1257A4E00669161?openDocument&Highlight=0.

že obžalovaní nekonají ničeho, co by bylo možno kvalifikovat jako žalovaný trestný čin“ – přičemž obžalovaný Patrik Vondrák se shromáždění osobně ani nezúčastnil a viněn je toliko z toho, že jej měl připravovat a podílet se, *inter alia*, na zajištění přítomnosti dvou řečníků, občanů Rakouské republiky.

[13] Právní posouzení věci provedené v napadeném rozsudku je i v tomto bodě zcela správné. Podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka by se potenciálně mohly dopustit osoby, které toto shromáždění na Internetu presentovaly jako oslavu nacismu, avšak těmito osobami ani podle obžaloby neměli být obžalováni; v právním státně nelze připustit, aby kdokoli bránil druhému ve výkonu shromažďovacího práva tím, že jím připravovanou demonstraci označí atributy, které nejsou v souladu s jejím oznámeným účelem.

[14] Orgány činné v trestním řízení argumentovaly „pozvánkami“ vystavenými na dvou místech na Internetu, avšak nedokázaly zjistit, kdo je tam umístil, takže argument odvolatelky, jež se na tyto pozvánky odvolává, je lichý: je totiž velmi dobře představitelné, že tyto pozvánky vytvořili a vystavili aktivisté neformálních uskupení typu *Antifa.cz* nebo občanského sdružení *Romea* s cílem akcí, která se v Jihlavě konala tradičně a v předchozích letech při ní nedocházelo k žádným zákonem zapovězeným projevům, diskreditovat a efektivně znemožnit.

[15] Obžalovaný připomíná, že orgánům činným v trestním řízení není známo, kdo internetové stránky, na nichž byly předmětné pozvánky vystaveny, tj. www.odpor.org a www.nacionaliste.webnode.cz, spravuje, a tedy ani zda se jedná o stránky provozované s cílem propagace anebo naopak diskreditace určitého hnutí, přičemž stranou nemůže zůstat ani otázka, proč orgány činné v trestním řízení dosud nepožádaly o právní pomoc orgány země, kde jsou servery hostující tyto stránky umístěny, jde-li *nota bene* o Spojené státy, a tedy o zemi, která je pokládána za plně demokratickou a po stránce mezinárodně-politické za předního spojence České republiky.

[16] Vzniká podezření, zda není toto jednání i ze strany státních orgánů účelové, motivované zřetelným politickým záměrem existenci těchto internetových stránek využít k diskreditaci mimoparlamentních a protisystémově se vymezujících politických stran, jestliže i samotné trestní stíhání obžalovaných se vzhledem ke všem svým okolnostem nemůže nejevit než jako politická, prostředky trestního práva vedená odvěta establishmentu za *engagement* obžalovaných Vondráka a Dupové-Rodové v někdejší *Dělnické straně*.

[17] Odvolatelka se snaží konstruovat naplnění skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace ze záznamů odposlechnutých telefonických rozhovorů a textových zpráv mezi obžalovanými, případně mezi obžalovanými a dalšími osobami, nicméně tyto konstrukce se ukazují spíše hypotézami a z kontextu vytrženými jednotlivostmi než důkazně použitelnou dedukcí prokazující vinu obžalovaných. *In concreto*, odvolatelka tvrdí, že shromáždění se měly zúčastnit dvě osoby spojené s neonacistickou scénou v Rakousku, aniž by však mohla soudu předložit zamýšlený obsah jejich projevů – měly-li takové vůbec být proneseny –, resp. aniž by navrhla důkazy prokazující, že o tomto potenciálně závadném obsahu projevů měli obžalovaní vědomost a s jejich přednesením byli přesto srozuměni.

[18] Obžalovaný připomíná, že trestný čin podle § 260 TrZ/1961 je úmyslný, a podpory a propagace hnutí potlačujících lidská práva, a to ani ve stadiu přípravy, se nelze dopustit

z nedbalosti, např. tím, že by se obžalovaní o obsah zamýšlených projevů rakouských hostí dostatečně nezajímali.

V.

[19] Skutky žalované pod bodem III a IV se obžalovaného netýkají, a ten se k nim proto nebude vyjadřovat.

[20] Za pozornost nicméně stojí závěrečné postesknutí odvolatelky, že hlavní líčení provázely od prvopočátku nestandardní jevy, jako např. vyloučení původního senátu obvodního soudu pro podjatost, jakož i „*různé verbální útoky šířené v některých podaných stížnostech a podnětech*“ a rozšiřované pomocí Internetu.

[21] K vyloučení předsedkyně senátu JUDr. Věry Bártové došlo usnesením ze dne 30. 12. 2010, přičemž proti tomuto usnesení byla odvolatelka, pokud by s uváděnými důvody vyloučení nesouhlasila, oprávněna podat stížnost. Neučinila tak a je proto na místě presumpce, že i ona pokládala JUDr. Bártovou za podjatou a její poukaz na to, že se jednalo o „*nestandardní jev*“, je dlužno pominout: nestandardním by naopak bylo, kdyby se soudkyně, shodně obžalobou i obhajobou považovaná za podjatou, z úkonů trestního řízení nevyloučila.

[22] K verbálním útokům během hlavního líčení arci docházelo, a to především ze strany znalce JUDr. PhDr. Ivo Svobody, Ph.D., jenž při svém výslechu opakovaně napadal a urážel obžalované i jejich obhájce, které neustále označoval za osoby nevzdělané a hloupé, neschopné docenit vysokou odbornost a kvalitu jeho znaleckých posudků, a svými invektivami zanechal jak v přítomné veřejnosti, tak bezpochyby i v senátu hluboký, nezapomenutelný dojem.

[23] Nestandardní byly i další průvodní jevy hlavního líčení, např. skutečnost, že JUDr. Bártová při prvním hlavním líčení nedovolila zúčastnit se jednání ani příbuzným obžalovaných, ale nechala jednacím síň obsadit zvláště vybranými osobami, policisty v civilu, aktivisty a údajnými vysokoškolskými studenty, že v postavení znalce vystupovala osoba, která se posuzované události, shromáždění v Jihlavě, osobně zúčastnila a netajila se z tím, že v posudcích čerpá z poznatků, které na místě samém učinila (a její posudek je tedy nepřezkoumatelný, protože případný revisní znalec takovými poznatky nedisponuje), nebo se že JUDr. Šindelářová obrátila o radu, jak má v řešení procesní otázky postupovat, *inter alia*, na místopředsedu Městského soudu v Praze, přičemž však jeho odpověď opomněla založit do procesního spisu, a není tedy jasné, na základě jakých pokynů postupovala, když posléze rozhodla opačně, než jak v žádosti o radu avisovala.

[24] Zajisté lze odvolatelce přisvědčit, že řízení vyvolalo velký mediální ohlas, už tím, že stíhání tří obžalovaných bylo vedeno vazebně, a vzniklo shora artikulované podezření, že spíše než o žalované skutky jde o trestní stíhání *a limine* nedůvodné a vazbou realizovaný trest za kandidaturu těchto osob na kandidátní listině *Dělnické strany* v předchozích volbách.

VI.

[25] Ze všech těchto důvodů je obžalovaný přesvědčen, že podané odvolání je nedůvodné, a navrhuje, aby je jako takové odvolací soud zamítl.

VII.

[26] Protože do rozhodování v rozporu se zákonem vstoupil Městský soud v Praze, jehož místopředseda JUDr. Bohuslav Horký byl předsedkyní senátu příbrán jako neformální konsultant, přičemž není jasné, jaký byl obsah těchto konsultací a kdo další se na nich ze strany městského soudu podílel (podrobnosti jsou popsány v námitce podjatosti obžalovaného ze dne 8. 10. 2012), obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze věc odvolacímu Městskému soudu v Praze podle ustanovení § 25 TrŘ

odňal a přikázal

z důvodu vhodnosti jinému krajskému soudu, jímž může být z důvodu bydliště obžalovaných např. Krajský soud v Praze.

VIII.

[27] Pro případ, že by tomuto návrhu nebylo vyhověno, obžalovaný vznáší v souladu s ustanovením § 30 odst. 1 TrŘ

námítku podjatosti

vůči všem soudcům Městského soudu v Praze, kteří by o odvolání měli rozhodovat, neboť z důvodu absence příslušných podkladů v procesním spisu není zřejmé, zda a jak se do zákonem nedovolených konsultací s předsedkyní senátu soudu I. stupně zapojili, a nadto lze oprávněně očekávat, že ve svém rozhodování budou cítit vázání právním názorem místopředsedy soudu JUDr. Horkého, který se uvedených konsultací zúčastnil nepochybně, a je proto dán zvláštní poměr těchto soudců k věci.

[28] Postupem Městského soudu v Praze byl obžalovaný dotčen ve svém právu na dvojinstanční trestní řízení, když soud II. stupně, místo aby v souladu se zákonem do rozhodování prvoinstančního soudu ingeroval pouze na základě opravných prostředků a námitek stran, vstoupil do rozhodovacího procesu nižšího soudu přímo, a to navíc způsobem, který není v procesním spisu adekvátně zachycen. Tím došlo k závažnému porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces, a toto pochybení nelze zhojit jinak než delegací věci, ať vhodnou nebo nutnou, jinému věcně příslušnému soudu.

V Brně dne 31. května 2013

Patrik Vondrák